

der paatage sig baade Gods- og Personfragt. Det er væsentligt dem, der besørge Øens Eksport og Import, og navnlig er det Postskibene, der besørge den Persontransport, som finder Sted mellem Øen og Naboerne. Det er ikke ganske tilfældigt, at det er blevet saaledes; det er ligefrem en Nødvendighed. Langeland er ganske vist en meget frugtbar Ø, og dens Vareomsætning er som Følge deraf ret betydelig; men alligevel er Forholdet det, at den Trafik, der overhovedet finder Sted mellem Øen og Naboerne, ikke er større, end at Postskibene meget vel kunne besørge den, og Forholdet er endvidere det, at Postskibene ogsaa have den allervæsentligste Del af denne Trafik at besørge. Et andet Selskab kan ikke arbejde sig op ved Siden af de to bestaaende Selskaber, og endnu mindre vil det lade sig gøre, hvis alle Postrouterne paa Langeland forenes paa een Haand, nemlig paa det sydfynske Dampskibsselskabs Haand, thi jo mere koncentreret man gør den Virksomhed, hvormed der her er Tale, desto bedre vil det kunne optage Konkurrence med et hvilket som helst andet Selskab, der vilde vove sig frem med en saadan. Forholdet er nemlig det, at derved, at disse Selskaber have Subvention af Statskassen, netop i Kraft af denne Subvention paa i alt 40,000 Kr., der fordeles mellem de to Selskaber, blive de hvad man kalder, pengestærke Selskaber, saa at overhovedet ingen vover at optage en Konkurrence med dem. Alle ere paa det rene med, at dersom man vovede en saadan Konkurrence, vilde den ikke kunne opretholdes i lang Tid, og at Resultatet under alle Omstændigheder vilde blive, at man vilde ligge under i denne Kamp. Kort sagt, Forholdet er det, at de Selskaber, der have Subvention af Statskassen, ere i Virkeligheden Eneherrer paa Langeland med Hensyn til Besørgelsen af Trafikken mellem Øen og Naboerne. De have i Grunden Magt til at byde Langelænderne hvad som helst, naar de blot kunne være trygge over for Indenrigsministeren og de overordnede Postembedsmænd. De tillade sig ogsaa ret stor Frihed og have heller ikke hidtil haft nogen Grund til at frygte, at der fra Ministeriets eller de overordnede Postembedsmænds Side skulde blive lagt dem særlige Hindringer i Vejen. Forholdet er jo det, at de to Selskaber for det første have overordentlig høje Fragttakster baade for Gods og Personer, særlig da det Selskab, som befører Routen Korsør—Lohals—Rudkøbing, og Forholdet er endvidere det, at det egentlige Princip,

hvorefter disse to Selskaber ledes, i det hele og store er dette at gøre det aarlige Nettoudbytte saa stort som muligt. Naturligvis staa de høje Fragttakster i Forbindelse med dette Princip; men der er navnlig et, som staa i Forbindelse med dette Princip, og som jeg skal henlede Opmærksomheden paa. I Sommertiden gaar der et Ekstraskeb mellem Rudkøbing og Svendborg henimod Aften, men denne Tur mellem de to Byer opretholdes ikke i synderlig lang Tid; den finder kun Sted paa de allerlængste Sommerdage, man begynder saa sent som muligt og ophører saa tidlig som muligt med denne Tur. Og paa samme Maade gaar det med det sydfynske Selskabs Skibe om Vinteren. Saa snart der er saa megen Is paa Svendborg Sund og paa Farvandet mellem Fyn og Rudkøbing, at man passende kan bruge den som Paaskud til at ophøre med at sejle, hører man ogsaa op dermed. Selskabet har ikke assureret sine Skibe og er derfor yderst omhyggeligt for, at de ikke skulle tage nogen Skade af Isen. Man vover sig, som sagt, ikke, naar der er Is i Sejløbet, der er en Tomme tyk eller saa omtrent, til at gaa ud længer. Naar man tager Hensyn alene til Besørgelsen af Postforbindelsen, er der heller ikke saa lidt at indvende imod de to Selskaber. I Almindelighed gaar man i den Forestilling, at der f. Eks. intet er at sige det sydfynske Selskab paa i saa Henseende. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der netop fra Rudkøbing Handelsforening forrige Vinter indsendtes en Klage over den Maade, hvorpaa sydfynske Dampskibsselskab varetog Besørgelsen af Postforbindelsen og ikke over andet. Allerede den Omstændighed, at man om Vinteren holder op, ikke naar der er nogen gyldig Grund, men naar der bare er en passende Grund, er en Anke mod dette Selskab. Thi fra det Øjeblik, Sejladsen standser, maa Istransport indføres, og saa skal Posten fra Langeland føres nøjsommeligt over Isen til Taasinge og derfra videre til Svendborg og omvendt. Jeg har i Efteraaret 1895 ved Finanslovens første Behandling haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa den Mishandling, som Langelænderne have været Genstand for, navnlig fra sydfynske Dampskibsselskabs Side, og da ogsaa paa den mangelfulde Postforsendelse fra dette Selskabs Side. Men det lader ikke til, der er gjort noget ved denne Sag siden, i alt Fald foregaar Postbesørgelsen nu i samme Spor som tidligere. Misfornøjelsen paa Langeland er derfor baade stor og ret naturlig, og den gav sig sidste Vinter et saa tydeligt Udslag,